

Copia

22

Mayo

9

Sr. Jefe del Movimiento de la Comp. de los Ferrocarriles de Madrid a Zaragoza y a Alicante (Red Catalana CIUDAD.

Muy Sr. nuestro: Debiendo esta Sociedad Coral "Orfeo Català" dar un concierto en Mataró el sábado día 15 de Junio próximo, pasamos a solicitar de Vd. nos sea concedido un tren especial de ida y vuelta como sigue:

IDA	Salida de Barcelona-Término	alrededor de las 20.50
REGRESO	Id. " Mataró	" " la 1.15

Para la concesión de este tren, estamos dispuestos a satisfacer el importe de 400 billetes de 3ª clase (número máximo de que se compondrá nuestra expedición) al precio que esa Compañía tiene establecido para los billetes de ida y vuelta de expedición diaria, a precios reducidos, según Tarifa especial N° 2 G. V.

Esperamos se servirá atender nuestra petición y comunicarnoslo, tan pronto como pueda, para poder nosotros, a la vez, transmitirlo a la Asociación de Música, de la citada ciudad de Mataró.

Queda de Vd. atto. y s. s.

g. e. s. m.

Por el "Orfeo Català"

Tesorero

COMPANIA DE LOS FERROCARRILES
DE
MADRID A ZARAGOZA Y A ALICANTE
RED CATALANA

Servicio del Movimiento

M. Núm 2421
Cap 10 Art. 1
Grupo 6

Citense en la contestación el número, clasificación, iniciales y fecha de la presente.

Barcelona, 25 de mayo de 1929.

Sr. Presidente del "Orfeo Catalá",

PRESENTE.

M. Ed.

Muy Sr. mío: En contestación a su atta. carta de fecha 22 del actual, tengo el gusto de manifestar a Vd. que no habiendo inconveniente por nuestra parte en expedir el tren especial que solicita para el día 15 de junio próximo, desde Barcelona-Término a Mataró y regreso, hemos preparado los siguientes itinerarios:

DÍA 15 de JUNIO.

Barcelona-Término.... S. 20.50
Mataró..... Ll. 21.17

DÍA 16 DE JUNIO.

Mataró..... S. 1.20
Barcelona-Término.... Ll. 1.52

Rogando a Vd. se sirva manifestarme si los citados horarios son de su conformidad, queda como siempre de Vd. atto.
s.s.

q. e. s. m.

EL JEFE DEL MOVIMIENTO

400 lit 3ª amaritamar
a 3'15 m 1260
370 lit 3^a a 3'15 = 1165.50
20 " 2^a a 4'80 = 96 =
1261.50

Sr. Jefe del Movimiento de la Comp. de los Ferrocarriles
de Madrid a Zaragoza y a Alicante (Red Catalana)

CIUDAD.

Muy Sr. nuestro: Poseemos su ésta.carta del 25 corriente y tenemos el honor de manifestarle nuestra conformidad a los itinerarios del tren especial por nosotros solicitado, para Mataró y regreso el día 15 del próximo mes de Junio, como sigue:

	Barcelona-Término . . . S.	20.50
IDA	Mataró Ll.	21.17
	Mataró S.	1.20
REGRESO		
(16 Junio)	Barcelona-Término . . . Ll.	1.52

Referente al número y clase de billetes, debemos manifestarle que tomaremos los siguientes:

a
370 billetes de 3ª clase y
20 " " 2ª "

el importe total de los cuales es equivalente al valor de 400 billetes de 3ª clase.

Como de costumbre retiraremos de la taquilla correspondiente los mencionados billetes (ida y vuelta), la vispera de nuestra salida.

Dándole las mas expresivas gracias, se reitera de Vd.atto. SS.

Q. e. s. m.

Presidente.

MATARO
LA VISITA
DE L'ORFEO CATALA

Amb exacta puntualitat, a un quart de deu de la nit de dis-sabte entrà a l'estació el tren especial que portava l'Orfeo Català a la nostra ciutat.

Al'andana hi havia la Junta de l'Associació de Música amb el seu president, senyor Cabanyes; una Comissió de l'Acadèmia Musical Mariana i altres representacions que saludaren el mestre Millet en saltar del tren.

L'acompanyaven els mestres Pujol, Salvat i Ccnelles Ribó.

Els orfeonistes amb llurs famílies sortiren de l'estació, i pel carrer de Churruca s'enca-minaren al Clavé Palace.

Pel trajecte hi havia molta gent que contemplava el pas de les gentils orfeonistes, totes amb la mantellina blanca posada damunt l'espatlla.

Una hora abans de començar el concert moltes localitats del teatre estaven ja ocupades.

En tocar les deu, la sala presentava un aspecte imponent, magnífic. Aparegueren els petits cantaires i esclataren els primer aplaudiments, que es repetiren en sortir les senyores i els homes.

El mestre Millet, en sortir a l'escenari i ocupar el seu lloc, fou saludat per una gran ovació, a la qual correspongué emocionat.

L'ovació fou inenarrable en començar "El cant de la Senyera". El públic, a peu dret, interrompia la cançó amb aplaudiments formidables, i en acabar, el mestre i autor saludà agraït.

Seguí després "La nina i el moliner", de Pere Moya, i "Cigalolet", del mateix autor, que foren justament aplaudides. "Cançó de breçol", de Sancho Marraco, en la qual intervé com a solista la soprano senyora Fornells amb la seva veu joliva i ben timbrada, va plaure molt,

així com "El caador i la pastoreta", de Botey, en la qual prengué part com a solista el baríton senyor Crespo. Aquesta hagué d'ésser bisada davant la insistència del públic.

Fou una agradable sorpresa "El místic villancet", del jove fill del mestre Millet, Lluís Maria, que ha musicat amb notable encert la bona poesia de Josep Carner. L'autor va haver de sortir al prosceni a rebre l'homenatge dels cients entusiasmats.

La primera part acabà amb "La Mare de Déu", de Nicolau, que fou cantada amb el gust i la justesa de sempre.

El programa de la segona part l'integraven una part de la Suite "Follies i paisatges" i "La Balanguera", del mestre Amadeu Vives.

De la Suite cantà l'Orfeo el "Pòrtic", "La fira", "Processó a muntanya" i "Ala plaça hi han ballades".

Hi havia una certa expectació per escoltar aquestes noves produccions del mestre Vives, i la gent no va sentir-se defraudada.

Cridà l'atenció per la seva originalitat "La processó a la muntanya", en la qual l'autor ha reeixit en el seu propòsit d'utilitzar els chors com a element líric tan expressiu com l'orquestra.

No obstant, el "Pòrtic" i "A la plaça hi han ballades" ultrapassen encara en bellesa a l'esmenada, la qual posseeix, però, una gran riquesa descriptiva. Foren totes elles calorcsament aplaudides, així com "La Balanguera", acompanyada al piano pel mestre Salvat, que fou ovacionada entusiàsticament.

En acabar aquesta part, el senyor Cabanyes lliurà al mestre Millet la magnífica llaçada, obra de l'insigne artista matorní Rafel Estrany. En presentar-la al públic, esclatà una salva d'aplaudiments. Alguns orfeonistes la besaven. Lluís Millet empenyà de nou la batuta, i l'Orfeo cantà la darrera estrofa de "La Balanguera", i l'ovació es tornà a reproduir.

La tercera part fou també un seguit d'aclamacions. Començà amb la balada gallega "Negra sombra", de Rosalía de Castro, musicada per Montes. Seguí després la "Cançó de la Moreneta", de Nicolau, acompanyada amb harmònim pel mestre Ccnelles, i "La mort de l'escolà", que tingué una acuradíssima i emocionant execució.

Clogué el concert la magnífica pàgina musical que és el "Credo" de la Missa del Papa Marcel, de Palestrina.

"La Publicitat"

20 Juny 1.929

MATARO
LA VISITA
DE L'ORFEO CATALA

Amb exacta puntualitat, a un quart de deu de la nit de dissabte entrà a l'estació el tren especial que portava l'Orfeo Català a la nostra ciutat.

Al'andana hi havia la Junta de l'Associació de Música amb el seu president, senyor Cabanyes; una Comissió de l'Acadèmia Musical Mariana i altres representacions que saludaren el mestre Millet en saltar del tren.

L'acompanyaven els mestres Pujol, Salvat i Cermelles Ribó.

Els orfeonistes amb llurs famílies sortiren de l'estació, i pel carrer de Churruca s'enca-minaren al Clavé Palace.

Pel trajecte hi havia molta gent que contemplava el pas de les gentils orfeonistes, totes amb la mantellina blanca posada damunt l'espatlla.

Una hora abans de començar el concert moltes localitats del teatre estaven ja ocupades.

En tocar les deu, la sala presentava un aspecte imponent, magnífic. Aparegueren els petits cantaires i esclataren els primer aplaudiments, que es repetiren en sortir les senyorettes i els homes.

El mestre Millet, en sortir a l'escenari i ocupar el seu lloc, fou saludat per una gran ovació, a la qual correspongué emocionat.

L'ovació fou inenarrable en començar "El cant de la Senyera". El públic, a peu dret, interrompia la cançó amb aplaudiments formidables, i en acabar, el mestre i autor saludà agraït.

Seguí després "La nina i el moliner", de Pere Moya, i "Cigalaset", del mateix autor, que foren justament aplaudides. "Cançó de breçol", de Sancho Marraco, en la qual intervé com a solista la soprano senyora Fornells amb la seva veu joliva i ben timbrada, va plaure molt,

així com "El caador i la pastoreta", de Botey, en la qual prengué part com a solista el bariton senyor Crespo. Aquesta hagué d'ésser bisada davant la insistència del públic.

Fou una agradable sorpresa "El místic villancet", del jove fill del mestre Millet, Lluís Maria, que ha musicat amb notable encert la bona poesia de Josep Carner. L'autor va haver de sortir al prosceni a rebre l'homenatge dels cients entusiastes.

La primera part acabà amb "La Mare de Déu", de Nicolau, que fou cantada amb el gust i la justesa de sempre.

El programa de la segona part l'integraven una part de la Suite "Follies i paisatges" i "La Balanguera", del mestre Amadeu Vives.

De la Suite cantà l'Orfeo el "Pòrtic", "La fira", "Processó a muntanya" i "Ala plaça hi han ballades".

Hi havia una certa expectació per escoltar aquestes noves produccions del mestre Vives, i la gent no va sentir-se defraudada.

Cridà l'atenció per la seva originalitat "La processó a la muntanya", en la qual l'autor ha reeixit en el seu propòsit d'utilitzar els chors com a element líric tan expressiu com l'orquestra.

No obstant, el "Pòrtic" i "A la plaça hi han ballades" ultrapassen encara en bellesa a l'esmenada, la qual posseeix, però, una gran riquesa descriptiva. Foren totes elles calorcsament aplaudides, així com "La Balanguera", acompanyada al piano pel mestre Salvat, que fou ovacionada entusiàsticament.

En acabar aquesta part, el senyor Cabanyes lliurà al mestre Millet la magnífica llaçada, obra de l'insigne artista mataroní Rafel Estrany. En presentar-la al públic, esclatà una salva d'aplaudiments. Alguns orfeonistes la besaven. Lluís Millet empenyà de nou la batuta, i l'Orfeo cantà la darrera estrofa de "La Balanguera", i l'ovació es tornà a reproduir.

La tercera part fou també un seguit d'aclamacions. Començà amb la balada gallega "Negra sombra", de Rosalia de Castro, musicada per Montes. Seguí després la "Cançó de la Moreneta", de Nicolau, acompanyada amb harmònim pel mestre Cermelles, i "La mort de l'escolà", que tingué una acuradíssima i emocionant execució.

Cloqué el concert la magnífica pàgina musical que és el "Credo" de la Missa del Papa Marcel, de Palestrina.

No trobem paraules per a descriure les ovacions finals que coronaren l'obra de l'Orfeo Català. El públic, a peu dret, no es cansava de picar de mans mentre el mestre Millet i els orfeonistes saludaven emocionats. Durant alguns minuts no se sentien sinó com un tro els aplaudiments interminables.

El concert, tanmateix, quedarà gravat en la memòria del mataroní com un dels fets més remarcables.

Durant el segon intermèdi la Junta de l'Associació de Música obsequià cantaires i mestres amb un bonx, durant el qual regnà la més franca alegria.

Acabat el concert, els orfeonistes, acompanyats de públic que havia assistit al concert, es dirigí cap a l'estació.

Tinguérem ocasió de parlar amb el mestre Millet, qui ens féu present la seva satisfacció per l'acolliment que el públic mataroní dispensà al seu gloriós Orfeo.

El tren arrencà a la 1'20 de la matinada. Una salva d'aplaudiments que continuà fins que el tren era ben lluny, fou una demostració eloqüent de la complaença amb què la nostra ciutat havia estatjat durant unes hores aquesta massa coral representativa de tots els amors pairals.

Per a assistir al concert vingué en auto de Barcelona el president de la Junta directiva de l'Orfeo Català, senyor Joaquim Cabot.

En canvi, el mestre Amadeu Vives, que havia estat expressament convidat per l'Associació de Música, envià un telefonema a darrera hora de la tarda de dissabte, en el qual deia que per trobar-se malalta la seva esposa no podia assistir al concert.

L'harmònim que s'utilitzà per a acompanyar la "Cançó de la Moreneta", fou galantment cedit pels RR. PP. Escolapis del Col·legi de Santa Anna, als quals la Junta de l'Associació de Música agracia llur atenció.

my 1.929

De les terres catalanes

L'Orfeó Català a Mataró

Per a la solemne clausura del seu segon curs de concerts, l'«Associació de Música» de Mataró, de la «Lliga d'Associacions de Música», tingué la bella iniciativa d'invitar el nostre gloriós Orfeó Català. La presència de la nostra primera entitat musical, amb el seu eminent Mtre. En Lluís Millet, a la pròspera i florida ciutat de la costa llevantina, constituí un veritable esdeveniment que val la pena de subratllar.

El concert tingué lloc a l'espaiós Teatre Clavé Palace, el passat dissabte a la nit. Molt abans de començar el concert, la gran sala es veié ja plena de gom a gom i, no podent-se encabir dins, foren a centenars les persones que escoltaren, amb religiós silenci, el concert des del carrer.

El programa era important i ple d'interès. A la primera part: «El cant de la Senyera», de Millet, que fou escoltat a peu dret i coronat amb una vibrant ovació; «La nina i el moliner», de Pérez Moya; «Cigalo-set», del mateix autor; «Cançó de bressol», de Sancho Marraco, en la qual excel·lí notablement la soprano solista senyora Fornells; «El caçador i la pastoreta», de Botey, bisada a instàncies de l'auditori; «El rústec villancet», de Ll. M. Millet, sobre un bell text d'En Carner, rebuda amb franca ovació i obligada a ésser repetida; i, finalment, «La mare de Déu», de Nicolau.

La segona part, fou dedicada tota al Mtre. Amadeu Vives, les darreres obres del qual constitueixen sens dubte, una molt notable i ben original contribució a la riquesa del nostre art coral. Figuraven en aquesta part les obres: «Pòrtic-La fira» (Crom epigramàtic), «Processó a la muntanya» i «A la plaça hi ha ballades», de la Suite «Folies i Paisatges», i, com a final, «La Bolenguera», acompanyada al piano pel Mtre. Salvat. Les obres del Mtre. Vives causaren forta impressió en l'auditori, qui les aplaudí amb unànime entusiasme, i demanà la repetició de la inspirada cançó «La Bolenguera», sobre aquell text immortal del nostre plorat Joan Alcover.

A la darrera part del concert: «Negra sombra», l'exquisida balada gallega, de Montes; «Cançó de la moraneta», de Nicolau, per la Secció de

nois, amb acompanyament d'harmònim pel Mtre. Comella; «La mort de l'escolà», també de Nicolau, i el superb imponent «Credo» de la Missa del Papa Marcel de Palestrina, que féu aixecar el públic en massa, en una delirant i interminable ovació.

En un dels intermedis del concert, la Junta directiva de l'«Associació de Música» de Mataró obseïuà els cantaires i els mestres, amb un delicat «lunch», i ofrenà una bella llaçada per a la senyera, artísticament pintada per l'artista mataroní senyor Estrany.

La rebuda que la ciutat de Mataró tributà al nostre meritíssim Orfeó Català, fou cordial i entusiasta de veres. Una gran gentada acudí a esperar-los a l'estació i anà a acomiadar-los després del concert, malgrat l'hora avançada de la nit. Moltes comissions de les viles veïnes de Canet, Masnou, Vilassar, Llevant, etcètera, no deixaren d'acudir-hi per a gaudir de la bella festa d'art, i per tenir el goig de saludar el Mtre. Millet i tot el seu gran estol de mestres i orfeonistes.

L'Orfeó Català estigué insuperable tota la nit, i la sublim sensació d'art pur i d'art ben nostrat que deixà a Mataró, restarà inesborrable.

Una festa esplèndida i completament reeixida. Per molts anys!

J. LL.

“La Ven de Catalunya”

18 Juny 1929

L'Orfeó Català a Mataró

Una nit memorable

Ara, que ja han passat moltes hores des de la nit de dissabte, encara tenim en les retines la visió del magnífic espectacle que presenciàrem en el Teatre Clavé Palace. Vibren els nostres nervis per la tensió soferta durant aquelles hores inol·ludables i ressonen encara en les nostres orelles els cants de l'Orfeó i les ovacions unànimes del públic congregat en aquella sala.

Nit memorable de debó. Moments d'intensitat emocional que es produeixen amb enorme distància entre si. Entusiasme sincer que ens feia posar l'ànima en peu i es traduïa en tempestats d'aplaudiments. Era quelcom tan gran que ens produïa un tremolor de joia i els ulls ens espurnejaven involuntàriament. Poques vegades hem sentit passar per damunt nostre aquesta alenada vivificadora que ens portava l'oblit momentani dels nostres pesombres. Vivíem uns minuts de goig i les nostres ànimes assedegades els copsaven avarament. I ens posàvem drets en sentir el *Cant de la Senyera* i presentàvem al Mestre Millet i als seus cantaires la ofrena de la nostra més cordial emoció. Dintre dels nostres cors, els cants de l'Orfeó eren repics de festa, d'una gran festa de l'esperit i hauria estat, per nosaltres, una pena immensa no poder-la fruit. Hi ha instants de la vida que no els pagariem amb tot l'or del món i aquests de la nit de dissabte són d'una valor incalculable.

No agraïrem mai prou a l'Associació de Música l'haver portat a Mataró l'Orfeó Català per al seu darrer concert del curs actual. Felicitem-la i felicitem-nos del seu èxit que és una glòria per la nostra ciutat.

Arribada del tren especial

Amb exacta puntualitat a un quart de deu entrà a l'estació el tren especial que portava l'Orfeó Català a la nostra ciutat. A l'andana hi havia la junta de l'Associació de Música amb el seu president senyor Cabanyes, una comissió de l'Acadèmia Musical Mataronina i altres representacions que saludaren el Mestre Millet en saltar del tren. L'acompanyaven els mestres Pujol, Salvat i Cumelles Ribó.

Els orfeonistes amb llurs famílies sortiren de l'estació i pel carrer de Churruga s'encaminaren al Clavé Palace. Pel trajecte hi havia molta gent que contemplava el pas de les gentils orfeonistes, totes amb la mantellina blanca posada damunt l'espatlla.

El Concert

Una hora abans de començar el concert moltes localitats del teatre estaven ja ocupades.

En tocar les deu, la sala presentava un aspecte imponent, magnífic. Aparegueren els petits cantaires i esclataren els primers aplaudiments que es repetiren en sortir les senyoretes i els homes. El Mestre Millet, en sortir a l'escenari i ocupar el seu lloc fou saludat per una gran ovació a la que correspongué emocionat.

L'ovació fou inenarrable en començar el «Cant de la Senyera». El públic a peu dret interrompia la cançó amb uns aplaudiments formidables i en acabar, el mestre i autor, saludà agraït.

Seguí després «La nina i el moliner» de Pérez Moya i «Cigaloses» del mateix autor que foren justament aplaudides. «Cançó de breçol», de Sancho Marraco en la qual intervé com a solista la soprano senyora Fornells que amb la seva veu joliva i ben timbrada va ploure molt, així com «El caçador i la pastoreta», de Botey, en la qual prengué part com a solista el baríton senyor Crespo. Aquesta hagué d'ésser bisada davant l'insistència del públic.

Fou una agradable sorpresa «El rústec villancet» del jove fill del Mestre Millet, Lluís Maria, qui ha musicat amb notable encert la bella poesia de Josep Carner. L'autor va haver de sortir al prosceini a rebre l'homenatge dels oients entusiasmats.

La primera part acaba amb «La Mare de Déu», de Nicolau, que fou cantada amb el gust i la justesa de sempre.

El programa de la segona part l'integraven algunes composicions de la suite «Follies i paisatges» i «La Balengue-

ra» del Mestre Amadeu Vives. De la suite cantà l'Orfeó el «Pòrtic», «La fira», «Processó a muntanya» i «A la plaça hi han ballades».

Hi havia una certa expectació per escoltar aquestes noves produccions del Mestre Vives i la gent no va sentir-se defraudada. Cridà l'atenció per la seva originalitat «La processó a muntanya», en la qual l'autor ha reeixit en el seu propòsit d'utilitzar els cors com a element líric tan expressiu com l'orquestra. No obstant, el «Pòrtic» i «A la plaça hi han ballades» superen encara en bellesa a l'esmentada, la qual posseeix, però, una gran riquesa descriptiva. Foren totes elles calorosament aplaudides, així com «La Balenguera», acompanyada al piano pel Mestre Salvat, que fou ovacionada entusiàsticament.

En acabar aquesta part, el senyor Cabanyes en nom de l'Associació de Música lliurà al Mestre Millet la magnífica llaçada, obra de l'insigne artista mataroní Rafael Estrany. En presentar-la al públic, esclatà una salva d'aplaudiments. Alguns orfeonistes la besaven. Lluís Millet empenyà de nou la batuta i l'Orfeó cantà la darrera estrofa de «La Balenguera» i l'ovació es tornà a reproduir.

La tercera part fou també un seguit d'acclamacions. Començà amb la balada gallega «Negra sombra», de Rosalia de Castró, musicada per Montes. Seguí després la «Cançó de la Moreneta», de Nicolau acompanyada amb harmonium pel Mestre Cumelles i «La mort de l'escola» que tingué una acuradíssima i emocionant execució. Cloguè el concert la magnífica pàgina musical que és el «Credo» de la Missa del Papa Marcel, de Palestrina.

No trobem paraules per a descriure les ovacions finals que coronaren l'obra de l'Orfeó Català. El públic a peu dret no es cansava de picar de mans mentre el Mestre Millet i els orfeonistes saludaven emocionats. Durant alguns minuts no se sentien sinó, com un tro, els aplaudiments interminables.

El concert, tanmateix, quedarà gravat en la memòria dels mataronins com un dels fets més remarcables.

Obsequi

Durant el segon intermèdi la junta de l'Associació de Música obsequià cantaires i mestres amb un «lunch», durant el qual regnà la més franca alegria.

Comiat

Acabat el concert els orfeonistes

acompanyats de públic que havia assistit al concert es dirigí cap a l'estació.

Tinguérem ocasió de parlar amb el Mestre Millet qui ens feu present la seva satisfacció per l'acollida que el públic mataroní dispensà al seu gloriós Orfeó.

El tren arrencà a la 1.20 de la matinalada. Una salva d'aplaudiments que continuà fins que el tren era ben lluny fou una demostració eloqüent de la complaença amb que la nostra ciutat havia hostatjat durant unes hores aquesta massa coral representativa de tots els amors pairals.

Present i absents

Per a assistir al concert vingué en auto de Barcelona el President de la Junta Directiva de l'Orfeó Català senyor Joaquim Cabot.

En canvi, el Mestre Amadeu Vives, qui havia estat expressament convidat per l'Associació de Música, envià un telefonema a darrera hora de la tarda del dissabte lamentant que, per trobar-se malalta la seva esposa no pogués assistir al concert.

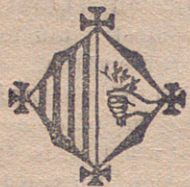
Gentilesa

L'harmonium que s'utilitzà per a acompanyar la «Cançó de la Moreneta» fou galantament cedit pels RR/PP Escolapis del Col·legi de Santa Anna, als quals la Junta de l'Associació de Música regreia llur atenció.

“Diari de Mataró”

17 Juny 1.929

PENSAMENT MARIÀ

BISETMANARI
CATÒLIC,

Any XXIII

Mataró, dimarts 18 de juny de 1929

Núm. 1.183

CRONICA EL SENTIT SOCIAL

Una tasca ben nostra i cada dia més necessària és la de formar i d'educar en nosaltres allò que modernament s'en diu el sentit social. Entenem per tal, el sentit de repercussió dels nostres actes, fins els més íntims, damunt la societat en tota l'extensió més o menys complexa d'ella; ço és, la família, l'agrupament d'amics o de companys de treball, la nació, l'Església.

Els nostres pensaments tenen tendència marcada a convertir-se en actes, que s'anomenen «idees-forces»; els nostres actes esdevenen exemples; però aquests, si bé primer afecten tota la nostra vida convertint-se en hàbits bons o dolents, passen després als nostres descendents a manera d'herència psicològica o moral, per a afectar, en fi, a molts, sobre els quals ni sospitem tan sols aquesta influència.

Tenir una noció clara i un sentit veritable d'aquesta repercussió en les molt diverses relacions que podem tenir dins la societat, és posseir el sentit social.

Aquest sentit social, que és una manifestació de la llei de la solidaritat humana, té el seu fonament en les exigències de la justícia i de l'amor, i ocupa un lloc intermig o equidistant dels dos errors extremistes que es disputen la direcció dels esperits i que pretenen informar la societat; l'egoisme individualista i el socialisme. Ambdós contenen una part de veritat; cap d'ells, però, la totalitat. L'un nega els drets de la societat, divinitza, l'individu i deslligant-lo de tots els deures; per això, la Revolució francesa, mare política de l'individualisme, refusà parlar dels deures de l'home, i només en proclamà els drets, i encara a la seva manera. L'abús d'aquesta doctrina engendrà

l'error contrari, que preparat per una constant campanya de descristianització i de despotisme, portà el socialisme a l'afirmació de la societat i negació de l'individu. Les últimes conseqüències d'això, les trobem en la revolució bolxevic, expressió brutal, si voleu, però lògica de l'exageració col·lectivista.

L'Església ocupa un entremig, i posseeix la veritable doctrina, ensenyant el valor de l'individu, la seva dignitat altíssima, el seu fi; reconeix els seus drets i llibertat, però també les seves obligacions i deures, els lligams que l'uneixen amb els altres, amb la societat, recordant-li que Déu l'ha fet social, i que si ha de preocupar-se de la seva felicitat personal, no pot ni ha de descuidar allò que deu als altres, no solament en el terreny sobrenatural i de pietat, sinó també en el natural i humà.

El catòlic, doncs, no pot ni ha de desinteressar-se d'aquest deure social. El seu abstencionisme és inexplicable davant l'expressa voluntat de Crist que vol la salvació de tots, pel concurs de tots. Devem, doncs, educar-nos socialment, i en trobarem tota la substància doctrinal en l'Evangeli i en la documentació de l'Església; i l'exemplificació o pràctica d'aquesta doctrina en els sants i en els herois del catolicisme, tots ells ben posseïts d'aquest esperit social. Prova en són els catòlics de nostres dies, que són homes d'acció i als quals el Papa actual no solament alaba, sinó que ungeix, excitant-los a la acció catòlica, que té una gran amplitud de mires, però que sobretot s'orienta en sentit eminentment social.

EL CONCERT DE L'ORFEÓ CATALÀ

La recent vinguda de l'Orfeó Català a Mataró ha constituït una solemnitat inoblidable. D'acord amb les previsions, el local més capaç de la Ciutat s'ha

vist honorat amb una concurrència extraordinària, que pel seu abillament—de gran festa—i per la seva actitud—tothora devota, sensible i entusiàstica—va posar-se a l'altura de l'esdeveniment marcadíssim que representa una visita de l'Orfeó Català.

La rigorosa puntualitat no va impedir que en començar gairebé tothom ja es trobés al seu lloc. Deixar-se perdre el començament dels concerts de l'Orfeó és, tanmateix, deixar d'escoltar una de les coses més ben compostes, més vibrants, més exultants que es puguin arribar a cantar. Tothom estava en el seu lloc, i tothom es donà compte de la solemnitat del moment i es posà dempeus com si un ressort sensibillíssim i irresistible hagués estat excitat.

I durant tota la sessió les xardoroses ovacions d'un públic meravellat foren un digne coronament a l'execució mestrívola. L'Orfeó Català es superà a sí mateix en la sessió de dissabte en quasi totes les composicions. Per això, el lliurament de la llacada simbòlica, que la Junta de l'Associació de Música efectuà a l'acabament de la segona part, arribà en un dels moments culminants de l'audició, quan l'ovació insistent i formidable havia obligat a repetir les estrofes immortals de *La Balanguera*—aquell himne misteriós que ens és tan entenedor...

No en va l'Orfeó Català és un prodigi tècnic i un gran fogar d'espiritualitat, que els propis estimen amb apassionament, els estranys admiren i els altres respecten. Amb l'Orfeó Català i el seu cantar meravellós van una pila de coses que ens commouen i ens commouen mentre guardem dintre nostre un bri de sensibilitat racial que res no pot ofegar. De tradicions i d'esperances va desvetllant el record i escampant la sembrada per tot on passa. No res d'estrany que al seu pas la Ciutat nostra s'hagi extremat d'emoció. L'extremament del nostre públic ha estat reconfortant amb la mateixa mesura que un acolliment fret hauria donat mostra de la seva inèrcia i de la seva insensibilitat.

La gràcia de l'Orfeó Català està en això: en juntar a la summa perfecció tècnica, que s'imposa per ella sola, aquest cúmul d'evocacions irresistiblement apassionants que fan redreçar un poble—talment com a peu dret aplaudia frenèticament el públic del Clavé Palace el dissabte prop-passat.

* * *

S'inicià el concert amb el magnífic *Cant de la Senyera* del Mestre Millet, escoltat a peu dret i acollit amb ben fervorosos aplaudiments. Seguiren dues produccions de Pérez Moya *La nina i el moliner* i *Cigaloses*, en les quals es veu la traçada mà del compositor ben conegut per cert per les seves encertades harmonitzacions d'una munió de cançons populars.

L'agradable veu de la senyora Fornells, feu les delícies de l'auditori en l'interpretació de la *Cançó de breçol* d'En Sancho Marraco.

El caçador i la pastoreta de Botey, i *El rústec villancel* de Lluís M. Millet, foren repetides pels grans aplaudiments de l'auditori, i veritablement s'ho merexien, la primera pel seu humorisme acompanyat d'una ben feliç interpretació, i la segona, impregnada d'aquell gust pairal que la fa ésser agradable i demostrativa, demés, del molt que

es pot esperar d'aquest compositor ben jove en cara.

En un programa d'Orfeó Català, quasi no pot mancar-hi mai el nom de Nicolau, aquest gran home que tant ha dignificat la nostra música posant-hi una aportació d'insuperable vàlua.

Quina dolcesa més inefable no té la *Cançó de la Moreneta*! Talment sembla que melòdicament no es pot demanar més; i en quant a polifonia l'Orfeó ens oferí dues obres formidables on s'hi veu la tècnica inconfundible del seu autor, i són *La Mare de Déu* i *La mort de l'escolà*, composicions que són, i no hi ha dubte, seran sempre joves, car tenen aquella plasmació racial del nostre esperit transformat en art del més pur, i és per això que arriben a fer vibrar les fibres més íntimes de la nostra ànima. El nostre públic en capí tota la seva bellesa com ho demostraren els seus aplaudiments entusiàstics.

La part central del programa, era dedicada per complet a les obres que darrerament ha aportat el Mestre Vives al nostre cançoner. Interessantíssima és per cert la Suite «Folies i Paisatges», de les quals son de remarcar les obres en que el Mestre Vives ha volgut suprimir la paraula i confiar solament al so de la veu la descripció de la seva idea musical; *La fira* i *Processó a la muntanya* són unes belles mostres del que es pot arribar a fer seguint aquest sistema; sobretot en aquesta darrera el compositor reix totalment a fer sentir un quadre de natura ben típic. Un curiós *Pòrtic* dona començament a la «Suite» i l'acaba *A la plaça hi han ballades* ben plena de vida i belles sonoritats. Els nombrosos esculls d'aquestes obres foren vençuts pels simpàtics orfeonistes d'una faïso insuperable. L'himne de «La Balanguera», simbòlic i d'un optimisme ple de fermesa, fou escoltat i aplaudit sorollosament.

La balada gallega *Negra sombra* de Montes, fou cantada per la secció d'homes, la qual féu ressaltar l'acusat tipisme de la seva música i de la seva lletra.

El *Credo de la Missa del Papa Marcel* de Palestrina, clogué aquest memorable concert d'una manera apoteósica, amb el seu *Amen* monumental, on sembla talment que les veus es descabdellin en una cascata de sonoritats magnífiques, les quals arrencaren de l'auditori la més ferma i més reiterada de les ovacions que reberen l'Orfeó i el seu Mestre aquell vespre memorable.

SUPPLENS

ELS CONGRESOS CATÓLICS DE CINEMA

El primer Congrés Internacional catòlic que tingué lloc a La Haia el mes d'abril de l'any passat, fou anunciat pel Butlletí oficial de l'Acció Catòlica italiana declarant que era un *esdeveniment*, com veritablement va ésser, donades les dificultats que es varen haver de vèncer, per tal de dur a terme tan important afer.

En el susdit Congrés es va fer repetides vegades la següent declaració: «No hi ha problema més urgent que aquest del cinema, i aquell tal vegada pel qual s'interessen menys els catòlics», puix que

PENSAMENT MARIÀ

BISETMANARI
CATÒLIC,

Any XXIII

Mataró, divendres 14 de juny de 1929

Núm. 1.182

CRONICA

L'ORFEÓ CATALÀ A MATARÓ

Un esdeveniment musical de primer orde ha sollevat l'interès de la ciutat: ens referim, certament, a la vinguda de l'Orfeó Català, anunciada per a demà com a clausura del curs present de l'Associació de Música de Mataró.

No n'hi ha per menys. L'Orfeó Català, que és la primera entitat coral de la nostra terra, és a la vegada una de les primeres del món. Quan una entitat s'ha arribat a situar a primera fila, ja es pot dir que no n'hi ha gaires que li portin avantatge: serà qüestió d'aspectes, d'apreciacions, de matisos, que faran que la primacia quedi inadjudicada entre els capdavaners. Per això, anant a escoltar l'Orfeó Català, podem estar gairebé segurs que millor en el seu gènere no ho podrem escoltar. Les execucions de l'Orfeó Català en una sessió feliç, frisen la perfecció.

Quina afinació voleu demanar més que la d'aquella massa de centenars d'executants! I quina justesa i obediència a la batuta! I quina adequada ponderació en les veus, i factura delicada de tots els matisos de les cançons!

L'Orfeó Català ha estat el gran mestre del cant coral a Catalunya. La majoria de les nostres entitats corals han crescut al seu redós i a l'ombra del seu exemple. Ell ha rescatat la cançó popular de la vulgar servitud de barriada i ha ensenyat a propis i estranys a assaborir les delícies del nostre cançoner, de les produccions dels autors nostres i de les obres capdals dels estrangers. No solament ha recollit i sublimat aquella producció anterior a ell, sinó que ha suscitat una fruitada copiosa de noves produccions, moltes de les quals han rebut d'ell la consagració decisiva.

Per admirable que sigui la tècnica de l'Orfeó, més admirable és encara el seu esperit. No és pas un cos sense ànima, ni una entitat mercantil, ni tan sols artística a seques. L'ànima de l'Orfeó Català és l'esperit religiós i pairal. Fundat amb aquell doble ideal, hi ha estat plasmat d'una faisó viva i inconfusible. Canta la fe i canta la terra i les canta amb perfecció. Heu's aci l'Orfeó. Heu's aci una entitat que tothora ha estat fidel a la seva tradició i als seus ideals, i els ha servit d'una manera irreprotxable.

Per això, si les seves excursions artístiques per l'estranger han estat sempre triomfals, les seves excursions per Catalunya són sempre voltades d'un entusiasme delirant. Perquè no és solament la sensibilitat estètica la que vibra i es commou: és tota l'ànima catalana que es retroba palpitant en aquelles cançons i en aquell cantar.

Davant la gloriosa institució hi ha un home representatiu. És En Millet. Bona part de la sana orientació i el brillant estat actual de la tècnica de l'Orfeó Català són deguts al seu mestre. Ell encarna les seves virtuts i ell ha plasmat els seus elements. En Millet és una de les figures més destacades del moviment espiritual del nostre poble. Mentalitat sana i elevada i sensibilitat exquisida, és el director insubstituïble d'una massa coral de primer orde.

A les seves excepcionals qualitats, uneix Millet una senzillesa i una modèstia gairebé infantines, característiques dels grans homes. Fins enmig dels més grans triomfs, el veureu que no perd aquella ingenuïtat, aquell humor, aquella gràcia essaiant de l'home que s'endevina afranquit de tot encarcament i de tota vanagloria. Veure'l dirigir i parlar als seus orfeonistes amb aquell escalf entre paternal i germanivol, és entrar en simpatia amb ell d'una manera irresistible. Amb la mateixa intensa energia que imprimeix a l'execució una interpretació personal, rica i fidel alhora, el veieu completament transportat pels corrents sentimentals de l'obra que té entre mans. Agent i pacient